

ЗІ СВЯТОМ, ДОРОГІ НАСТАВНИКИ!

Залишилися позаду чотири найкращі роки студентського життя, сповнені надій, тривоги, перших юнацьких захоплень, нездійснених і здійснених мрій. Сьогодні нас гартує життя, але ми щасливі, що серед бурхливого океану навчальних закладів знайшли найкращий — Барський гуманітарно-педагогічний коледж імені Михайла Грушевського. Для нас — це казкова країна знань, яка залишилася світлим спогадом у юнацькій пам'яті. Саме тому найтепліші слова подяки й усі квіти землі для вас, наші дорогі викладачі! Ми вдячні за вогонь добра, людяності й краси, який ви запалили в наших душах, за любов і тепло, яка зігрівала наші серця, за розуміння, підтримку й розраду, безмежну віру в наші сили і знання, за життєву мудрість, чуйність і невичерпне терпіння. Тож нехай сотні весен і зим сяє для вас сонце тепла і любові, віри й добра, нехай оминають вас і ваші сім'ї спалахи журби, хай доля щастя стелить килимами. Живіть у мирі й Божій благодаті, і нехай казковий синій птах окриляє вас на нові звершення. Ваші знання і мудрість — просту й водночас таку складну, ми збережемо на все життя. Земний уклін Вам за натхненну працю, за Ваше вміння долати життєві труднощі, за Ваше причастя мудрості й добра! Дякуємо Вам!

*Хороший учитель той,
хто любить те,
тому вчить і тих, кого вчить.*

Від імені випускників 2016 року
О. Терлова, А. Погибайло, 41-Д група

с.4
Про переможців обласного конкурсу газет навчальних закладів

с.5
Інтерв'ю з кандидатом мистецтвознавства, доцентом Антоніною Іванівною Сторожук

с.6
Волонтер Дейн Стівс вселяє надії на краще майбутнє

с.7
Літературний дебют
Т.Й. Січко

с.8
Оцінка «відмінно» за любов до дітей

с.10
Вінниця — привабливе туристичне місто

Низький уклін тобі, коледжу

*Мистецтво навчання є мистецтвом
пробуджувати в юних душах допитливість
і потім задовольняти її.*

*Найголовніше – прищепити смак і любов до науки, –
інакше ми виховаємо просто віслюків,
навантажених книжковою премудрістю.*

А. Франс

Ми не можемо побачити час... Ми можемо його тільки відчувати. І дійсно, справжня цінність часу пізнається, коли він безповоротно втрачений.

Зараз ці слова набули для кожного з нас неабиякого значення. З особливим душевним трепетом згадується наша перша зустріч з дорослим життям, яке взяло свій початок зі стін коледжу. Тоді ще кожному здавалося, що 4 роки – це ціла вічність... І тільки тепер прийшло усвідомлення того, що минули вони, наче один день.

За цей період ми стали однією сім'єю, а коледж для кожного з нас – другою домівкою. Це місце, куди завжди хочеться повернутися, в якому хочеться проводити багато часу. Рідна домівка... Храм знань... Він назавжди залишиться в душі та пам'яті, де б ми не були у цьому великому світі.

У стінах цього закладу ми раділи та страждали, здобували перемоги та отримували поразки. Пережиті почуття ховаються у кожному закутку... У кожній тріщині на підлозі... Вони випромінюють неймовірну енергетику, яка з кожним роком набуває своєї сили.

У коледжі панує особливий дух домашнього затишку і мудрості, важливою складовою якого є люди, які стали для нас духовними наставниками, – наші викладачі. Справжні майстри своєї справи. Ви допомогли нам вистояти, навчили не падати ниць перед черствістю і прагматизмом, яких так багато в нашому суспільстві.

Ми надзвичайно вдячні кожному із Вас.

Вдячні за нагоду отримати безцінний педагогічний досвід, вдячні за підтримку та стимул до творчості, вдячні за те, що нам Ви подарували частинку власної душі. Образ кожного викладача на все життя закарбується в наших серцях.

Хочеться висловити щире подяку директорів коледжу – Савчуку Петру Несторовичу. Людині надзвичайної доброти, чуйності, розуміння та щирості. Ви змогли донести до нашої свідомості, що життя – це дуже непростий, тернистий шлях, кожен крок якого потрібно долати з гідністю.

Та найбільшу подяку хочеться висловити нашій Березині Тетла і Любові, Світла і Радості – куратору Рожанській Ларисі Георгіївні.

Іноді так хотілося назвати Вас не просто куратор, а Мама... Завдяки Вам ми постійно відчували надійне плече підтримки і розуміння. Ви оберігали кожного, наче власне дитя...

З надзвичайним теплом згадуються наші спільні поїздки та екскурсії. Саме Ви відкрили досі невідомий для нас світ. Зуміли доторкнутися до кожного серця та стати скульптором кожної душі. І, мабуть, кожен із нас розуміє, що іноді наші витівки спалювали Ваші нерви, мов сухий хмиз. За що хочеться попросити пробачення.

Безперечно, ці роки стали для кожного особливим відрізком життя. Коледж був для нас храмом душі, нехай він залишається ним і для інших поколінь.

Низький уклін тобі, коледжу, від усіх випускників 41-ОМ групи.

Я. Чернова, випускниця 2016 року

Лише той вчитель, хто живе так, як навчає
Г. Сковорода

27 вересня - Всеукраїнський день дошкілля

Цей день у коледжі пройшов насичено та яскраво, тому що був наповнений багатьма позитивними і неповторними враженнями. Він ще раз переконав студентів спеціальності «Дошкільна освіта» у прекрасному виборі професії.

27 вересня – це офіційне свято всіх працівників дошкільної освіти. Виховний захід проводили студенти 21-Д групи та їх куратор Ніна Карлівна Костюк. Перед святковим концертом студенти та гості, які завітали до педагогічного коледжу в цей теплий осінній день, могли помилуватися виставкою витинанок «В очікуванні дива», автором яких є колишня випускниця коледжу, а сьогодні вчитель Журавлівської ЗОШ І-ІІ ст. Тетяна Іванівна Рудик.

На початку святкового концерту прозвучав дзвінкоголосий Гімн Дошкілля, який був створений у нашому навчальному закладі. Усі запрошені мали змогу насолодитися милозвучними піснями,

помітити хореографічні вміння студентів дошкільного відділення під час танцювальних композицій різних жанрів. Найбільші овації викликав у глядачів танок маленьких дошкільнят зі студентами.

Гості свята із захопленням дивилися на сцену, яка була святково прикрашена виробами творчої групи «Візерунок» (кер. – викладач Т.Й. Січко). Гуртківці виготовили власноруч приємні сувеніри для гостей на згадку про свято.

Час пролетів непомітно. Емоції переповнювали глядачів. Цей захід дав змогу ще раз зрозуміти те, що діти – наше майбутнє, і виховання особистості кожної дитини залежить, насамперед, від вихователя. Тільки він здатен запалити вогник у серці дитини, який повинен яскраво світити протягом усього її життя і ніколи не згаснути!

Ю. Лозінська, 41-Д група

Людина з великим серцем

У житті кожного із нас є людина, зустрівши яку, відчуваєш, ніби ви все життя знайомі. Вона стає для тебе авторитетом, на неї хочеш рівнятися, дослухатися до її порад.

Для мене особисто такою людиною стала куратор моєї рідної 41-Ж групи Тетяна Михайлівна Лебединська. Вона – Людина з великої літери. Її щира посмішка, погляд, що вселяє в душу довіру, відверті розмови, мудрі поради, які допомагали знайти вихід у складних життєвих ситуаціях, – усе це вкарбувалося в мою пам'ять на все життя. І я безмежно вдячна долі за те, що вона подарувала мені можливість зустрітися з цією неймовірною людиною.

Не пам'ятаю жодного випадку, коли б Тетяна Михайлівна відмовила у допомозі чи не підтримала теплим словом. Вона щиро хвилювалася за нас, вчила

гідно жити, вірила у наші сили та можливості, навіть коли ми втрачали віру в себе, з розумінням ставилася до наших безглуздя, іноді навіть дуже смішних пояснень, разом з нами ділила

могу, навіть якщо заради цього потрібно було відкласти найважливіші особисті справи. Завдяки Вам ми знаємо напевно, що будь-яку перешкоду, яка трапиться на життєвому шляху, можна подолати за допомогою працелюбства і наполегливості.

Спасибі за істинно безцінні моменти, подаровані Вами. Ми завжди пам'ятатимемо Ваші уроки толерантності, чесності та справедливості.

Тетяно Михайлівно, дорогенька наша! Нехай доля дарує вам виключно приємні миттєвості, а негаразди та прикрощі не мають місця у Вашому житті. Нехай Бог дасть Вам та Вашій родині здоров'я та довгі, щасливі роки життя. У Вашому серці, душі та думках нехай панують мир і спокій.

Пам'ятайте, ми любимо Вас!

**Від імені випускників
41-Ж групи К. Купрій**

«ЛАСТІВКА» – КРАЩА ДРУКОВАНА ГАЗЕТА

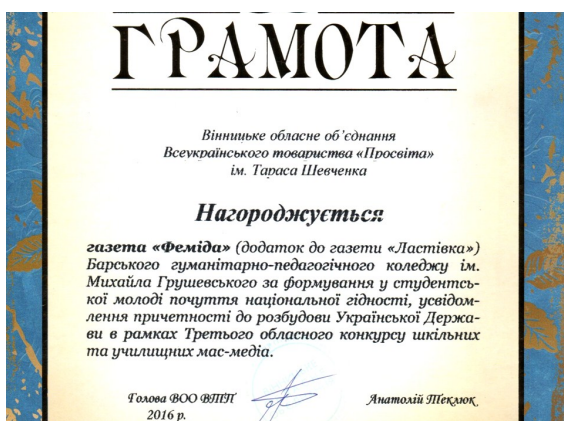

ної в типографії газети, до звичайної учнівської стіннівки.

У номінації «Краща друкована газета» 1 місце здобула газета Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського «Ластівка». Голова Вінницької спілки журналістів України В. Паламарчук вручив її редактору О. Бобир диплом 1 ступеня. У своєму виступі редактор «Ластівки» відзначила ту велику роботу, яку проводить Вінницька спілка журналістів України по підтримці талановитої молоді, формуванню у юних майстрів пера любові до українського слова.

За формування у студентської молоді почуття національної гідності, усвідомлення причетності до розбудови Української Держави Грамотою було нагороджено редактора газети «Феміда» (додаток до газети «Ластівка»), члена НСЖУ Т. Галузінську.

Грамоту отримала колишня учениця НВК «ЗОШ I-III ступенів №2 – гімназія», а сьогодні

студентка 11-Ю групи нашого коледжу Анастасія Дерепка за глибоке розкриття проблем екології на сторінках часопису «Барчани» Барської міської ради у статті «Царі природи чи її захисники?»

Учасники зібрання мали можливість поспілкуватися з відомими журналістами, отримати незабутні враження від організованого на честь переможців конкурсу концерту, набратися наснаги для нових творчих здобутків.

Р. Григор'єв, випускник коледжу, член НСЖУ

ОГОЛОШЕННЯ

З 12 вересня в коледжі розпочали свою роботу творчі об'єднання, студії, спортивні секції.
Запрошуємо всіх бажаючих підвищити свій інтелект, розвинути творчі здібності і вдосконалити фізичну форму.

ІНТЕРВ'Ю НАПЕРЕДОДНІ ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

з кандидатом мистецтвознавства, доцентом, заступником директора з науково-методичної роботи БГПК ім. М. Грушевського **Антоніною Іванівною Сторожук**

– Наближається професійне свято освітян. Антоніно Іванівно, чи пам'ятаєте Ви свої студентські роки?

Моєму початковому становленню як спеціаліста я завдячую двом закладам: Тульчинському культурно-освітньому училищу, де я навчалася на народно-інструментальному відділенні в 1964-1967 роках, і Вінницькому педагогічному Інституту ім. Островського, в якому я закінчила музично-педагогічний факультет у 1968-1972 роках.

– Чи пам'ятаєте ви своїх наставників, які дали Вам знання, вміння і благословили на педагогічний шлях?

Не тільки пам'ятаю. Я вдячна дорогим для мене людям, які хоч одним словом чи слухною порадою долучилися до формування моєї особистості. Мій уклін їм. Я вдячна всім учителям за хвилини творчого, професійного і простого людського спілкування. Зберігаю світлу пам'ять про тих, хто вже відійшов у Вічність. Моя дяка їм безмежна. Коли маю можливість, навішую тих, хто продовжує на цій святій землі славні справи – навчає нашу талановиту молодь нового тисячоліття «уму-розуму». Нехай Бог береже їхню працю та мудрість учительську.

– Чи прогулюють Ваші заняття студенти?

– Вам казати правду чи оголосити фейкові дані?

– **Звичайно, правду!**

– Буває по-всякому. Молодь сьогодні різна, але якщо я стаю їхнім другом, порадицею, цікавим співрозмовником (а я завжди прагну до цього) – пропуски «відмінюються».

За Вашими словами, Ви працюєте із талановитою молод-

вважаєте головним у своєму житті?

Якщо Бог наділив тебе такими рисами як любов до життя, своєї професії, рідних, землі, на якій народився, людей, що тебе оточують, багатой природи, братів наших менших, ти не зможеш завдати шкоди іншій людині. Намагаюся жити саме так, а чи вдається – скажуть люди. Не всім, наприклад, подобаються певні вимоги, яких час від часу потребує наша особлива робота. Не всі згодні включати надсили, яких іноді вимагає наша професія. Безперечно, значно легше жити без напруги, спокійно пливати за течією, що несе тебе невідомо куди. Але сьогодні, в часи змін в суспільстві, в освіті, це просто неможливо, що слід зрозуміти кожному.

– Які у вас захоплення? Чи є вони при такій напруженій педагогічній і науковій діяльності?

Безперечно, є! Хіба буде цікавою (особливо для молоді!) «суха», вщент «запедагогічена» особистість. Від такої людини і «мухи здохнуть». Тому я з великим задоволенням пишу наукові статті, посібники для роботи зі студентами (їх уже 15!), щирі спогади про своїх земляків, до-

рогих моєму серцю батьків. У вільний час спілкуюся з прекрасними онуками, співаю (але не вишиваю хрестиком!), доглядаю за квітами (все менше і менше), із задоволенням блукаю лісом (у будь-яку благословенну пору року).

– Які свої досягнення Ви вважаєте найвизначнішими?

Найголовнішим, мабуть, досягненням у моєму житті стало те, що після восьмого класу я «відвоювала» у своїх батьків право вступу на ту спеціальність, яка з дитинства бриніла теплом у моєму серці. Повірте, було нелегко. І ось – я педагог! На моє переконання, якщо хоч один студент вважатиме мене своїм учителем, іноді згадуватиме, подумки радитиметься зі мною чи дзвонитиме хоча б у день 1-го вересня, – значить я вибрала свою долю не дарма, залишу гарний слід на цій Землі. А ще одне з моїх досягнень – мої дорогі онуки, яких я люблю безмірно!

– Чи сповідають у Вашій родині сімейні традиції, свята?

Моя родина така, як і багато інших українських родин. Вважаю, що наші дочки і зяті правильно виховують наших онуків. Ми з чоловіком радіємо, що і діти, і внуки ставляться з повагою до нас, старшого покоління. Онуки (а їх аж семеро!) щиро діляться новинами, розповідають про свої молодіжні справи, чекають рад.

Цікаво, що і сьогодні наші дорослі юнаки-внуки та єдина серед козаків онучечка Настуня з трепетом чекають Різдва, щоразу запитуючи, чи «не відмінюється» Дідух? Тут уже олівчиками та блокнутиками не обійдешся...

У нашій сім'ї давно немає з

З НАДІЄЮ НА КРАЩЕ МАЙБУТНЄ

Ще з 1992 року проводиться міжкультурна комунікація між Україною і Корпусом Миру – неприбутковою неполітичною нерелігійною організацією, яка працює в Україні за підтримки Міністерства освіти і науки, а також Міністерства економічного розвитку і торгівлі та Міністерства молоді та спорту.

Ця організація готує та відряджає волонтерів до різних країн світу, в тому числі й до України, з метою викладання англійської мови, розвитку громади та молоді. Такі добровольці не їдуть до столиць чи розвинутих областей центрів. Корпус миру навмисне відправляє американців у невеликі населені пункти, де діти мають менше можливостей для розвитку своїх мовних здібностей, а вчителі без особливого

інтересу та мотивації ставляться до викладання англійської мови.

До нашого міста також завітав такий волонтер із Канади Дейн Стівс, який вже почав займатися активною громадською діяльністю. «Знаєте, я ніколи не думав про волонтерство. Я відвідував курси розвитку еко-

номіки в коледжі. Там я дізнався про людей, які мають менше, ніж ми в Америці. Якось я потрапив до спільноти Корпусу Миру в моїй місцевості. Прочитав перелік своїх потенційних обов'язків, і щось всередині мене сказало, що я мушу це зробити. Відтоді мені пощастило багато дізнатися про Україну, її народ та традиції. Усе це й досі мене захоплює. Я знаю, що всі, звичайно, трішки побоюються. Але мені не боязко. Я чекаю пригод і змін!», – щиро зізнався волонтер. І дійсно, він твердо налаштований допомагати в розвитку економічного добробуту нашого міста й активно покращувати знання англійської мови у дітей шляхом тісного спілкування. Дейн є менеджером проєктів розвитку громади Барського району, має великі плани щодо екологічного виховання дітей міста.

За ініціативи викладача англійської мови нашого коледжу

Павлін К.А. кожного вівторка та четверга Дейн Стівс проводить в стінах навчального закладу гурток англійської мови. Молодий благодійник виступав з вітальною промовою на святі Першого вересня і запрошував усіх бажаючих відвідувати гурток з метою покращення своїх мовленнєвих здібностей. Після цього більше п'ятдесяти студентів та ліцеїстів записалися на його заняття і з задоволенням їх відвідують. Як викладачі, так і студенти покладають великі надії на допомогу гуртка у підвищенні в молоді інтересу до вивчення іноземної мови. Але все залежить тільки від бажання учнів та ентузіазму їх учителя. А поки що кажемо велике спасибі Дейну Стівсу за його сподвижницьку працю.

В. Грабенко, 21-Ж група

Початок на с. 5.

нами батьків, дідів-прадідів, тому в нас заведено із самого раннього їх віку долучати внучат до прибирання могилок рідних (а їх, на жаль, багато). Онуки з повагою вислуховують наші теплі розповіді про славне життя родинних пращурів. Це вкрай необхідно в цей важкий час, щоб не зачерствіли молоденькі серця, щоб знали, де коріння роду, і звідки людина черпає свою силу.

– Антоніно Іванівно, де Ви берете натхнення для написання своїх наукових праць з музичного фольклору, музичної педагогіки, які, повірте, є досить цінними для молодого покоління?

– Ви, моя славна молодь, і є моїм натхненням – прекрасним і досить ємким! А ще мене «пришвидшує» і надихає пам'ять про моїх дідів-прадідів, спонукає діставати із генетичних глибин нетлінний скарб народних знань. Щоб не забулося, щоб не шезло безслідно. А для цього слід трудитися і трудитися...

Антоніно Іванівно, дякуємо Вам за таке прекрасне спілкування, яке принесло нам не тільки насолоду, але й надихнуло на працю, щоб і ми в недалекому майбутньому змогли стати такими особистостями, в яких молодь захоче брати інтерв'ю, повчитися вчительським премудростям. Щастя Вам у всьому!

Інтерв'ю провела Д. Саніцька, 41-Ж група

На літературній мапі коледжу з'явилося нове ім'я. На шпальтах районної газети «Барчани» відбувся творчий дебют викладача циклової комісії дошкільної педагогіки Січко Тетяни Йосипівни. Тетяна Йосипівна обрала досить своєрідний літературний жанр – образки. Її твори – це прозові мініатюри, взяті з реального життя. Вони колоритні, цікаві, наповнені перлами розмовної мови. Автор допомагає нам упізнати себе в певних життєвих ситуаціях, замислитися над власною поведінкою, ставленням до оточуючих.

Редакція газети щиро вітає Тетяну Йосипівну з літературним дебютом і бажає нових творчих успіхів.

Навушники

(образок з життя)

- Мишко! Агов... Зачекай!
- Мишко-о! Гей, Мишко-о-о-о!!
- Михайле-е-е! Ти що, не чуєш?!

Слова відчайдушно летіли у міцну спину та стрижену потилицю, що от-от зникнуть за дверима поважної установи.

Той, хто доганяв і гукав, мав добру звістку, яка стане у нагоді тому, хто так стрімко йшов до дверей.

Видно, якесь десяте відчуття підказало, і ско- рогон, рвучко видерши чопки навушників, повер- нувся... Посмішка освітила обличчя обох. Поруч- кавшись, чоловіки почали обопільно важливу ро- змову: перший вже не поспішав, а другий спокій- но оповідав.

Навушники... Фата-моргана суперважливого спілкування сучасника... Іде от такий король – набундючений, показово байдужий до оточую- чих: «Не зачіпайте, пігмеї! Я у своєму світі, а вам – зась до моєї радості, мого смутку, мого розча- рування, моєї надії!» А король-то йде голий...

Навушники... Незамінні атрибути людського життя аж до запалення мозку: заробити, відпочи- ти (*відірватися!*), купити, намакіяжитися, зайняти керівне (*чільне*) місце... Спішити, відіпхнути, бігти, бігти до заповітних дверей! А хіба знаємо, що за ними? Може, варто зупинитися? Бо якщо пластмасові чопки забивають вхід для слів друж- би, кохання чи волення про допомогу, то як почу- емо тихо: «Се, Аз стою при дверех и стучу...»

МОНОЛОГ СУЧАСНОГО МАЛЮКА...

(образок з життя)

– М-м-м-м... Несмачно... Якесь воно і твердо- слизьке і, з іншого боку, пружне... І смак не та- кий, як в улюбленої каші... Та коли так чухають- ся ясна і ростуть зуби! Ну, ви мене зрозумієте... Кусь, гризь, гризь, гризь! А ще поверну, може, легше буде? Кусь, гризь...

– Я, взагалі-то, їсти хочу, але мама «вшнипилась» у мобільний телефон, то поки по- терплю... Ой, а куди ж те дзеркальце поділося? Ні, пхінькати не буду, а то ще розсердиться... Пориюсь у своєму «BMW»... О, щось металеве і важкеньке, зв'язане купкою, та я уже сильний – шість місяців! – підніму! Бо болить! Бо зуби рос- туть! Кусь, гризь...

– Допомога прийшла! Сестричка прибігла, знайшла мою пляшечку і дає. Та не дотягнеться, їй же тільки три роки! Мама хоч на неї нарешті подивилася, взяла пляшечку в

свою руку... Ні, їсти не стало краще, бо в мамі тепер три справи: клацати на телефоні, відповіда- ти сестричці та годувати мене. Так і знав! Вона нікуди не хоче йти гуляти з нами, а сидітиме на лавці. Сестра хай іде у пісочок чи на каруселі, а я далі сидітиму у візочку... Бо ми і так гуляємо!

– Добре сестрі, відбігла собі... А мені каша в рота не дуже попадає, бо мама знову очима – в телефоні; одна рука тримає мою пляшечку, друга – клац, клац, клац... Що ж там у тій коробці ціка- вого??? Бо навколо мене цілий світ: і легенький вітерець крізь листочки сонячні зайчики пускає, і голуби плешуть крилами, і он котусь підняв мор- дочку... Я так хочу про них усе знати!

– Мамо, ну візьми мене на руки!!!

**Монолог записала Тетяна СІЧКО,
викладач коледжу**

Виховувати людину — означає визначити долю нації

КОМУ І ЗА ШО В КОЛЕДЖІ
ВИ Б ПОСТАВИЛИ «ВІДМІННО»?

Залишилися позаду незабутні дні, коли ми сповна могли насолодитися неймовірно насиченим життям у ролі студента БГПК імені М. Грушевського. Якось несподівано швидко промайнули чотири роки. Кудись поділося перше розчарування від гіркої двійки, захоплення від здобутої п'ятірки, вже написані курсові, здані всі практичні та лабораторні, закриті «хвости», пережито курсові й державні іспити. І коли ми, переступивши поріг самостійного життя, відчули, що відступати нікуди, а тікати немає сенсу, згадуючи всі оцінки (такі неприємні «незадовільно», стабільні «добре» та найкращі «відмінно»), мимоволі замислюємося над питанням: «А кому і за що в коледжі ми поставили б «відмінно»?

По-перше, величезну п'ятірку з двома плюсами отримує наша надзвичайно добра, мудра, справедлива і розважлива Марія Михайлівна. Високої оцінки заслуговує її відданість кожному студентові, адже за своїх стоїть горою. Дотримуючись давньої народної мудрості «Люблю, як душу, трясусь, як грушу», вона виховувала нас в кращих українських традиціях і домоглася доволі непоганих результатів. За що ми вдячні нашій другій мамі, яка своєю світлою любов'ю і словами «все минає, й це мине» заспокоювала і підтримувала своїх студентів. За чотири роки навчання Марія Михайлівна стала для нас дуже близькою та дорогою людиною. Незважаючи на наші «солодкі» характери, вона з

великою майстерністю та незрівняною делікатністю зуміла підібрати ключики до сердець своїх вихованців.

По-друге, оцінки «відмінно» беззаперечно заслуговує кожен викладач, який завдяки власній педагогічній майстерності, толерантності, вмінню слухати і чути студента, титанічним зусиллям, величезному досвіду та бажанню навчити зумів достукатися до нас і зацікавити. Ми хочемо поставити п'ятірку за Ваше ангельське терпіння, непоборний оптимізм, вдалі й доречні жарти, бажання допомогти, за уроки життя. «Відмінно» й за те, що, коли ми інколи доводили вас до краю, ви згадували своє студентське життя і сердилися менше, ніж ми того заслуговували. Окремий плюс за те, що інколи не давали списувати, і за те, що робили вигляд, ніби не помічаєте, коли ми хитрували і списували. П'ятірку нашим викладачам варто поставити й за те, що приходять на пару в гарному гуморі, залишаючи за дверима всі негаразди і проблеми.

По-третє, найвищого балу заслуговує наш директор Петро Несторович. Щоденно ця невтомна людина докладає максимум зусиль, щоб рідна альма-матер жила і процвітала. Наш директор як справжній господар підтримує лад у своїй оселі, як справжній батько піклується і переживає за кожного студента,

допомагає у скрутній ситуації. Тому й отримує від нас вдячність та високу оцінку за любов до дітей і працю на благо коледжу.

П'ятірки заслуговують завжди привітні та доброзичливі Ніна Григорівна і Світлана Михайлівна, які старанно несуть свою почесну варту в гардеробі. Подяки, шани і найвищої оцінки заслуговують і технічні працівники, що трудяться, не покладаючи рук. Ще ми хочемо поставити «відмінно» кожному студенту, який гідно ставиться до чудового навчального закладу, в якому має за честь навчатися, тому, хто не клеїть жуйки під парти, хто завжди прибирає за собою і не сміється, хто не псує підручники, хто вітається з викладачами, хто відкриває двері перед старшими, хто не грубіянить і не лається. Ви всі неодмінно отримуєте «відмінно».

І наостанок хочеться зауважити, яку оцінку ти б не отримав, двійку чи п'ятірку, головне завжди залишатися людиною.

Д. Кушнір, В. Фурман,
випускниці коледжу 2016 року

Педагог той, хто сам навчається кожен день.

ОСІНЬ

Потроху згасає літо, впевнено, хоча й неохоче, передаючи владу своїй мудрій і зрілій красуні-сестрі. Осінь в свою чергу не хизується своєю перевагою, навпаки, випрошує в літа для людей ще бодай кілька погожих днів, аби подарувати їм той невеличкий шматочок тепла, що в народі називають «бабиним літом».

Одягнені ще переважно в зелене листя дерева радіють ранковій прохолоді, добре пам'ятаючи літню спеку, що безжалісно палила їх з ранку до вечора. Та, здається, вони таки трохи сумують за своєю молодістю, за весною. Стоять собі задумливо, мріють, не помічаючи метушні навколо себе: заклопотані білки носяться туди-сюди, запасують горіхи на зиму, а внизу, в гущавині пожовклої старої трави копошиться, продираючись крізь сухі бур'яни, їжак, із надією чим-небудь поживитися. А поживитися в цю пору року є чим. Щедра осінь приготувала безліч подарунків, подбала про всіх, не забуваючи ані людей, ані птахів, ані звірів.

І хто б там що не говорив, а осінь – то справді дивовижна пора. Сонце, стомлене після важкої

праці, ніби дрімає, та все ж намагається зігріти землю, раз за разом посилаючи їй свої теплі промінці. А пустотливі хмарки грайливо закривають собою сонце і часто плачуть, мабуть, через сварки з ним. Погода мінлива, неначе людське щастя

на землі. Ідеш отак вулицею, насолоджуєшся сонячним світлом, і раптом несподівана прикрість – надійшла темна хмара і тебе з ніг до голови облила холодним дощем.

Що тут скажеш? Хтось, сердито проклинаючи все на світі, похмуро чалапає брудними калюжами і буркотливо звинувачує в усьому осінь, а хтось, накинувши на голову ще не зовсім про-

моклий капюшон, із задоволенням слухає мелодію, створену краплинками дощу.

Дивно, але ще недавно такий грізний вітер раптом гостинно простелить перед тобою оксамитову доріжку, горобина привітно всміхнеться і простягне цілу пригорщу стиглих червоних ягід. Не встигнеш і оком моргнути, як знову з-за хмар вигляне сонце, потішить тебе ясним погожим днем.

Т. Рихліцька, 21-Ж група

Жартівливі поради першокурсникам

- Не заводьте будильник. Нехай Господь вирішує, йти на першу пару чи ні.
- Запам'ятайте! На лекції спати не можна, бо розбудиш ближнього, якому теж хочеться відпочити.
- Майте на увазі: совість – це багатство! А студенти народ бідний, отже, чиніть завжди так, як вигідно вам.
- Не поспішайте ділитися власними речами. Студентська аксіома звучить так: дав комусь запасну ручку – попрощайся з нею.
- Не лінуйтеся сміятися над анекдотами викладача – це вам зарахується на семінарі!
- Якщо хочеться вчитися, не забувайте, що крім бібліотеки є Google, Yandex, Bing та інші пошукові системи.
- Перевіряйте оцінку за здану Вами роботу, не відходячи від викладача. Якщо оцінка Вам не сподобалася, вимагайте заміни її на вищу. Пам'ятайте: студент завжди правий!
- Ніколи не забувайте про найвірніших своїх друзів, які приходять на допомогу у скрутні хвилини: Google, Вікіпедію, Перекладач і Google-Академію.
- Завжди пам'ятайте: наявність вищої освіти не компенсує відсутність мізків!
- Ніколи не залишайте їжу без нагляду, особливо в гуртожитку.
- Завжди керуйтеся правилом: незнаючи броду, пропусти вперед товариша.

М. Поплавська, К. Шевчук,
випускниці 41-Ш групи 2016 року

ТУРИСТИЧНІ РОДЗИНКИ ВІННИЦІ

Історія становлення Вінниці яскрава та дивовижна, наповнена цікавими подіями, несподіваними поворотами, увінчана знаменитими особистостями. У різний час Вінниця входила до складу різних держав, була столицею Української республіки. Сьогодні – це сучасне розвинене місто, яке з радістю зустрічає гостей.

Візитівкою Вінниці став єдиний в Україні і найбільший в Європі плаваючий фонтан ROSHEN, який побудований в руслі річки Південний Буг біля острова Фестивальний (Кемпа).

Фонтан у Вінниці – це злітаючі вгору під музику потужні струмені води в супроводі світлових та лазерних ефектів, а також відеопроєкції на величезному водному екрані.

За сукупністю характеристик вінницький фонтан ROSHEN найбільший в Європі, і за оцінками експертів входить в десятку найкращих і найбільш видовищних фонтанів світу. Висота центрального струменя досягає 65-70 м, розмір водного проєкційного екрану – приблизно 16 м у висоту і 45 метрів у ширину, фронтальний розліт води – 140 метрів.

Своєрідним символом Вінниці є водонапірна вежа. Побудована вона на початку 20 століття з червоної цегли. Споруджувалася з метою постачання населення водою, але так було не завжди. Під час Великої Вітчизняної війни башта виконувала функцію спостережного пункту. Після війни використовувалася як житлове приміщення. З тих давніх часів зберігся годинник – куранти, який і сьогодні веде точний відлік часу. У вежі знаходиться Музей пам'яті воїнів, що загинули під час бойових дій в Афганістані в 1979-1989 роках.

Ще однією «родзинкою» обласного центру є трамвай. Цей вид транспорту у Вінниці унікальний. Недарма на території трамвайного депо створено музей, де можна побачити трамваї, що перевозили пасажирів у різні історичні часи. Гості міста, ступивши на східці трамваю, одразу починають знайомитися з його історією. Оголошуючи зупинки, диктор повідомляє коротку інформацію, пов'язану з їх назвами.

Д. Малюта, 31-Ж група

ОГОЛОШЕННЯ

У коледжі оголошується конкурс фотографії. Приймаємо оригінальні фото, які розкривають життя вашої групи, показують процес навчання чи виховання в коледжі, є патріотичними, висвітлюють студентське життя та ін.

В описі вказати автора, у якій групі навчається, подію або назву фото.

Фото приймаються за адресою: vk.com/konkurs_bgpk_2016

“Ластівка” – газета педагогічного і студентського колективу Барського гуманітарно-педагогічного коледжу імені Михайла Грушевського.

Редактор – О.І. Бобир.

Верстка і технічне редагування – С.В. Зеленюк.

Зареєстрована Головним управлінням юстиції у Вінницькій області – свідоцтво ВЦ № 853-211-ПР від 31.05.2012 року.

НАША АДРЕСА: 23000, Вінницька обл., м. Бар, майдан Грушевського, 1.

Телефони: редактор – 2-12-70, 2-31-72.

Листування з читачами тільки на сторінках газети. За точність викладених фактів і реклами відповідальність несуть автори та рекламодавці. Редакція не завжди поділяє думку авторів публікацій.

Тир. 500 прим. Безкоштовно.